

1
Abdon Terradas

Lo Rey Micomicó.

Comedia en dos actes y en vers catalá escrita per
un micomico.

— 1334 —

Barcelona.

Imprenta de Anton Berdeguer, carrer den Lladó n.º 18.
1838.

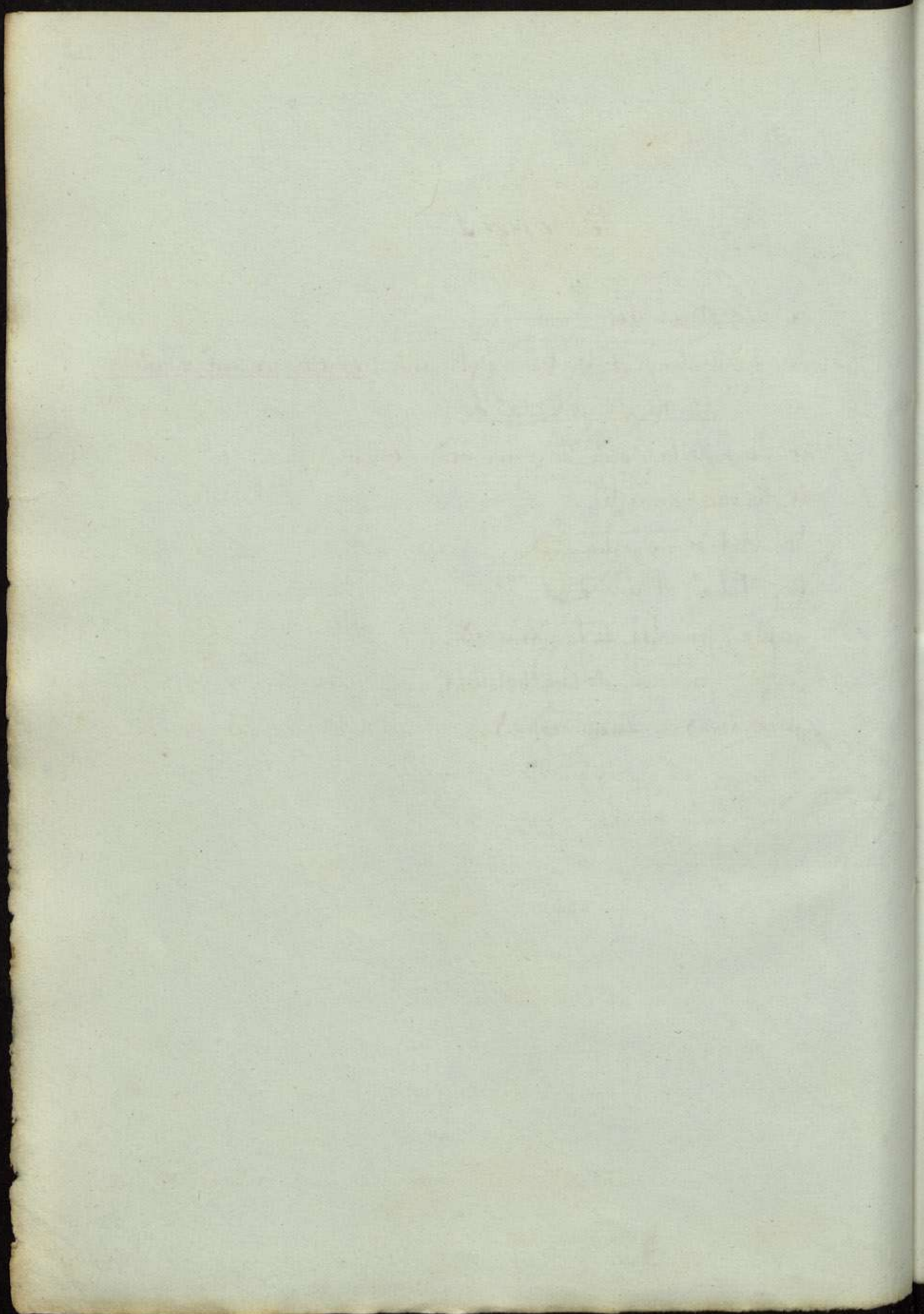

Còpia,

ab la mateixa ortografia del original, d'un exemplar
imprès, en poder de D. Antoni Elias de Molins.

Personas

- Lo Rey Miconico.
- La Imperatru Justa Cent y tresena (esposa present y futura del Rey, y pasada de)
- Lo Baro de la Torquilla, per nom Janet.
- Lo primer ministre.
- Don Anton, foraster.
- Un 'Italia', ab una orga.
- Paula, princesa de las finesas.
- Teresa, princesa de las boellas.
- Micomicons y Miconiconas.

3

Breu notícia sobre lo Rey Micomicó.

En la vila de Figueras viu un home honrat de edat de satanta y alguns anys, que ha passat las dos terceras parts de sa vida exercint lo empleo de carter, ó distribuidor de cartas, y actualment, en consideració á son edat avanzada y á la honrades ab que desempnya dit empleo, disfruta de una petita pensió ab la cual y ab los auxilis de sos fills passa tranquilament los ultims dias de sa vida.

Vihen en la mateixa vila quatre ó cinch fills de dit carter, y lo mes petit de la familia (ó caga-mú) anomenat Vicens ha heretat de son pare un genit pacífich, dolz y manso, pero divertit; y ab est carácter tan poch á propósito en apariència per brillar y adquirir gloria en lo mon, ell ha arivat á conquistar un imperi indefinit y á ser celebrat ab lo titol de Rey y Emperador inmortal de todas las Micomiconias y Lirimimias. Los medis de que se ha valgut son molt naturals y se oxuran en esta breu notícia de la sua vida.

En la edat de sis á deu anys, edat florida

y de ignocencia, sol periodo de la vida humana, en que se goza sens amargura, nostre herol se distingia entre sos companys de jochs infantils per un geniut ton afable, carinos, y al mateix temps inclinad a la associacio y germanadat, que sempre era ell com lo pastor de una ramada de Xais*, com lo guardia de un convent de freres, com lo capita de una compania de sololats, pero no per fer pedradas ni batussas,* sino per imitar als soldats en la parada, puix ja may ha sigut inclinad a pendencias. En tal termes se apodera de ell est esperit de pacifica associacio, que ja mes grandet, es dir de deu a dotze anys, tot era jugar a Jueus y Christians, a Jesus y sos deixebles, a Brujas y gegants y en fi a Reys encantats y vassalls; dominant lo en tal termes esta ultima idea, que de las casas espalladas y vivens de fora la vila ne feu palacis, del camp estat, de sos companys comptes, marquesos, gobernadors, &c. Comensaren estos a acostumbarse

* Termes ampurdanesos. En la present composicio sen han empleat alguns, per passar la escena en lo Ampurdá, y porque lo autor no sab altre llenguatge que lo que parla en aquell pahis.

4

a' anomenarlo lo Rey y ell a' entendre-se per tal; y com son caràcter infantil li' continuà ab la edat y son geni't sempre fou alegre, quant sas idees se hagueren dilatat y las passions comensaren a' exercir en ell son imperi, se creà en son imaginació un regne ideal que anomenà la Micomiconia y ell se feu Rey Micomico encantat; for-
màs, de sos companys una cort micomicona ab ministres, comptes, marquesos, &c. y mes tart comensà a' admetre princessas, baronesas y duquesas. Los companys, que tam-
bé se habíam fet grans com ell, li' seguiren son ignorant humor veient la gran naturalitat ab que feya son pa-
per de Rey; y era cosa de veure las ceremonias que ell habia establert en los actes de passar un micomico o micomicona, de conferir algun titol o empleo, los besa-
mans, &c. Empero lo que acaba' de fer mes graciosas y chocants las funciones micomiconas, fou que sa Magestat, habent ja complet los vint anys, resolgué pendrer estat y partir lo pes de son sceptro imperial ab una esposa dig-
ne de sa gerarquia. Se digué enamorat y demostrà estar ho-
dweras, de una vella pobre que viu en un casot del arra-
bal anomenat vehinat de llagostera, y desde llavors se trasladà lo bullici a' dit casot, que fou fet palai de las Amargu-
ras: las donas de aquell vehinat foren fetas princessas mi-
comiconas; y diariament se veya aquella baraca asque-

rosa plena de joves decentes de la vila ahont los conduxia lo
plea de veurer las ceremonias estranyas del Rey Micomico. Vingué
per fi lo dia destinat per lo desposori del Rey ab la que fou feta
al mateix temps Imperatrim Justa cent y tresena, qual acte es lo que se
procurat reproduir en la present comedia. Finalment lo Rey
micomico apar haberse ja tant indentificat ab est modo de
viurer que al veurerlo cualsevol lo tindra per maniatich, puix
sembla ab la serietat que ell desempunya son paper que hi posa
tot son seny, majorment tenint compans de humor quel saben se-
cundar. Larga seria la enumeracio dels molts encan-
taments, transformacions, &c. que ha fet o aparentat per lo
Rey Micomico; sols dire ans de concloure aquesta noticia, que
fins lo any passat se ocupá en escriurer en casa un notari y
ajudar a son pare ja vell en la distribucio de las cartas del correu,
qual ocupacions li facilitaban los medis per acudir als gastos de
las funcions micomiconas, que ell sol costejaba; que ja hi ha un any,
habent sigut destituhit del empleo de carter, que tenia despues
de la jubilacio de son pare, posa un cafe que fou al mateix temps
Palaci Micomico; que est cafe no li reditua lo necessari per acudir a aquells
gastos, de quals resultas tancá dit establiment, y per las vicissituds que
hi ha en la Micomiconia, desconegudas en nostres pahissos, se tomá el Rey
de menor edat (tenint 25 anys), quedant transformat en lo Infant Vicente,
y deixá per regent a son primer ministre Alejandro F. que esta go-
bernant la Micomiconia durant la menor edat del verdader Rey,
y finalment que est, habent trobat una persona que li ha tomat a
posar lo cafe, esta en la actualitat en classe de carter en lo mateix
palaci Micomico y sera regular que en est estat surti de sa menor
edat y en lo present histui torni a pendrer las riendas del govern de
la Micomiconia.

El Rey Micomicó.

L'escena passa en Figueras, en un casot molt asqueros i tingué per lo palaci de las Amarguras, ahont viu la emperatriu Justa cent y tresena.

Primera part.

Escena 1^a.

Justa y Janet, lo seu home: los dos vestits molt pobrement.

Just.

Afigurat Janet meu
 quant hem guanyat ab pochs dias:
 ja tot seran alegrias,
 tot abundancia y grandesa;
 de nosaltres la pobresa
 pera sempre ja es fujida.

Digame ¿ may en ta vida
 haurias pogut pensar
 que jo habia d'arribar
 a portar una corona?

Janet.

Mes dona ¿ com ets tan mona
 que aixó te arribias a creurer?

¿ Com diantres te has de veurer,
segons dius, dins poch tan alta,
si en aquest instant nos falta
l'oli per fer crema el llum?
Mira las parets de fum
y tarañinas cobertas;
miralas com son obertas
de cent cretllas per hont passa
el vent, la pluja y el fret.
¿ Breus que hi hagi cap ximplet
que anomeni això un palaci?
¿ Jo jà't dich, no se que'm fessi
cuon veuts que tu tot ho creus.
Considera que jà't veus
en edad de seixanta anys,
vella, pobre, lletge y bruta:
¿ Quin sera l'anima aixuta
que en tu l's ulls fuguia posar?
Ja m' comensas de enfadar
ab tas rahons tan pesadas.
¿ No te he dit moltes vegadas
que jo com tu me estranyaba
de veurer se enamoraba

Justa.

de mi tan alta persona,
 sent jo una tan pobre dona?
 Tampoch creurer no podia
 que fos Rey qui m'pretenia
 per esposa-emperatriu....

Jan.

Lusta.

¿Com se enten, no so jo viu?

Calla, deixam acabar.....

Al fi tot ho he aclarat:
 El Rey, es Rey encantat;
 jo seré Reyna encantada
 La ara cada vegada
 que la magestat me mira
 tu notaras que sospira;
 y es que m'veu com a princesa,
 jove, guapa y molt cortesa.
 En quant al non casament
 que el Rey ferme fer preten,
 diu que a la Micomiconia
 es forsa que se li donia
 al Rey la dona que tria,
 tant casada com fadrina.....

Jan.

Mes dona ¿desvariejás
 o t'fan parlar las envejás

de fer paper sent tant vella?

Escena 2^a.

Los dits, el primer Ministre y son secretari.
Est últim portará a la ma una olla, dintra la
cual hi haurá un paper de estrassa que ne
conté altre ab lo decret. Al surtir, tots dos
farán una reverencia a la micomicona, que
es girantse d'esquena a l'Emperatriu y tí-
rant una cossa en derrera.

Min. Salut a vos, Reina bella,
Reina-Emperatriu a l'hora;
Salut a la gran Senyora
que en Micomiconia brilla...
vos, Baró de la Furquilla,
rebeu també l'meu salut:
a est palaci so' vingut
per cumplir l'ordre sagrada
que sa Magestat ha dada:
segons en ella preve'
jo mateix la llegiré.
Preu l'olla y trae lo paper en lo qual llegiré lo següent:

7

« Sent est dia destinat
à la augusta cerimonia
que à tota Micomiconia
donarà salut y vida;
es dir lo dia en que crida
Ma Magestat venerada
tota sa cort encantada,
perquè en solemne unio
jurie plena sumissio
y obediencia plena
à Justa Cent y tresena:
mano que immediatament,
lo meu Ministre en persona
vagi à ma futura dona,
à fi de ferli present
que à las dotse de la nit
ella y son actual marit
lo Baró de la Sorquilla,
junt ab tota la cuadrilla
de princessas ja passadas,
ab las que ja preparadas
estan per ferse passar
micomiconas, deurán

en lo palau' assistir
per celebrar lo dalt dit
acte tan ceremonios;
hont jo ab curs majestuos
dintre un palau' ambulant
me trasladare' triunfant
ab tota pompa y grandesa.
Y perquè la gran princesa
se pugua ben preparar,
he resolt fer publicar
est decret hont firmo jo
lo gran Rey Micomico. »

(repr.) Aquesta es, Reina encantada
la comissio' que he portada;
no ignorau lo que heu de fer;
ab això a' vostre voler
men tornare' jo a' trobar
lo Rey vostre enamorat,
per referirli lo agrado
que os ha dat aquest recado,
y alegrarli lo seu cor
partantli' del viu amor
que en los ulls per ell mostreu,

de la hermosura ab que feu
electrisar cualsevol,
y en fi de lo molt que vol
lo vostre home tal enta's.

Jan. (ap.) ¿ Y jo aqui quin pape hi fas ?
Pero es tant formal la cosa
que ja l'meu esprit no gosa
oposar mes resistencia.

Just. (al minist.) Ja rendida a la potencia
de una magestat tan alta,
conech que es molt lo quem falta
per arriba a ser princesa;
pero ab tot, ja que a la altera
el Rey generos me eleva,
tota le voluntat meua
a sa discrecio confio:
per lo tant, per vos li envio
mon cor que per ell se abrasa
y ja que ell vindra a ma casa
jo en ella l'esperare
y hi haura en ella també
las que ell diu que son princesas,
camaristas y duquesas.

Min. Salut a' vos Reina bella.

Ja una reverencia com la primera y sen va' ab
lo secretari.

Escena 3^a

Justa y lo seu home.

Justa.

Ja t'ho veus, senyo' baró.

No, no n' fassis cas encara: (abironia)

burlat, burlat de ma cara....

ves, ves, agafa l' sarro'....

no vulguis ser tant senyo';

ves a' guanyar cinch ralets

cabant y semblant monjets:

que jo t' prometo tractarme

com a' Reina, y regalarme

ab tots los gustos complets.

Jan.

Jo no se que t' diga dona:

desde que ets micomicona

diferencia no conech.

A tu t' veits com te veyas antes;

y si be a' tas porcas plantas

se humillan alguns senyors;

si be un aire misteriós
noto jo en aquestas cosas,
y que tu credit y posas,
jo no obstant, com no ho entenck,
donari fe no pretenck.

Y digarme tu si t'plau
si t'inch de ser tant babau

que perque a tu t'diven Reina
deixia a un costat la feina,
y cuant se vingua el mitx-dia
jo ab tota una baronia
me quedia sens vi ni pa,
del micomico' mamma'
esperant la benvinguda.

Just.

Calla, calla, testa ruda:
que sino que ets marit meu
al Rey la gracia que t'feu
li favia revocar.

No, no es digne de portar
la forquilla baronial
un home tan animal.

(ap.) Calla, ara m've a la memoria
que aquest gandul no es passat.

Vet aquí perquè no ha entrat
en lo secret eminent
del art del encantament.

(a Janet) Escolta, ¿ vols tot de un cop
deixar de ser un esclòp
en coses micòmiconas?

Pues fes com fan las personas,
deixat passar per lo Rey,
y luego de una altre Rey
seran tots tos pensaments;
llavors los encantaments
que ara t' semblan impossibles
los veuras clars y creibles;
entendras que pot ben ser.....

Jan.

Espera: ¿ com se ha de fer
per ferse micòmico?

Perque es tant lo que vull jo
aclarar aquest embolich,
que determinat estich
a fer cualsevol paper.

Just.

Això el Rey t' ho ha de fer;
y cuant ben resulte estigas,
sera precís que li digas

ab molta sumissio:
 a' vostras plantas se humilla
 lo Baro' de la Forquilla
 Suplicantvos humilment
 li doneu lo gran present
 per ferse micomico' »

Y cuant hages dit això
 agenollat devant d'ell,
 sobre 'l cap te tirara
 per aclarirte el cervell
 quatre gotas de un esprit
 que tot ton ser mudara';
 segons ell mateix me ha dit
 es un esprit tant virtuos',
 que si una gota ne fos
 tirada dintre del mar
 bastaria per mudar
 en dolzor son amargor:
 Después dirá unas paraulas
 (y no cregas que son faulas)
 que ningú sino ell enten;
 y alguna altre cosa fent,
 que no se sap fins que si es,

lo meu home sent pagès
micomico' s'tornarà.

San.

¿Vols dir que quant me haurà fet
fet la cosa que vols dir
jo conixeré per fi;

los encants micomicons?

¿o trich por que ab tas rahons
tu tractas de engaliparme;

¿Com podras assegurarame
que lo que dius succeyeix,
si ne has dit ara mateix

que encara tu no ets pesada?

No sent micomiconada

tampoch encantada ets:

Encantats com succeyeixen.

Just.

¿o't dire: aquells que partixen
el pa' y el vi una vegada
ab la persona encantada,
si be no son encantats,
ja quedan habilitats
per profundisar la cosa.

Tu com tens el cap de llosa,
te cosa molts mes de entrar:

Per això es molt necessari
que t'passin y ben passat.
Mira jo quant abiàt
me he fet capàs de lo que es;
encara que si m' vejes
forsada à haber de' explicà
lo misteri com se fa,
com posarmi no sabria:
pero avuy es l'últim dia (donantli
cops à la espatlla)

que so llega, puix demà
la justa reina serà
Micomicona Encantada.

Jan.

Vaya que aquesta vegada
me deixas mitx convertit
veurem, veurem quin partit
ne traurem de la juuicio' (se queda
pensatiu.)

Just.

Entretant me m'ire jo
à avisar à las princessas
Paula, la de las Finesas
y Tresa de las Botellas,
que ja son princessas vellas

q' viuen en el veïnat:
ellas hauran aviat
fet passa' a' totas la veu
a' Dios. (Sen va fent una reverencia
com los primers.)

Escena 4.^a

Janet sol. Ricent.

Ah! Ah! Valgam Deu!
També' com ells fa' el salut.
Si el cervell no se ha venut
jo el meu he perdut sens falta;
pero va com a' mi m' falta (serio)
la passadura real,
lo que sobrenatural
ara m' sembla y fora d'us,
no m' deura' ser gens confus
cuant siga micomico!...
vaya, vaya; quin sarro'
me han umplet de novedats!...
¿son mentidas o' veritats?
Aqui esta' la confitura.....

¿Y perquè el meu cap se apura?

¿Cuantas cosas m'han fet creure
que may he arribat a veure?

No crech que hi ha un altre mon
y com jo no ho creu l'Anton,
an Joseph y la Maria?

¿No creyem tots que algun dia
nos habem de convertir....

pero que! ¿no val mes dir
jo ho crech, que no anars a veure?

Y en fi, ¿qui no ha de creure
veient tantas ceremonias?

Si allí... a las Miconiconias,
me duen senyor baró,

¿No val mes se allí senyo
que aqui replega rostolls?

No, no, fora duptes folls:

creu, Janet, no sigas totxeu.

¿Tants m'ha (y van ab birlotxeu)

que creuen que el Rey es sant!

Y perquè? perquè se estan
regalant a costas sevas,

o millor dire a las mevas,

que a'n ell poch's suors li' costan,

(sona una orga)

¿qui son els que aqui s'acostan,
tot sonant una musica?

Escena 5^a

Janet, Ministre, D. Anton (foraster) y un Italià
ab una orga. Lo Ministre ajuda a portar l'orga a
l'Italià, que no la podia passar per ser tan es-
treta l'escala, y estan un instant en el bastido
per entrarla.

Min. Poch a poch, que ja s'y fica:

Entran, y l'Italià se penja l'orga al coll.

Ital. ¿Quin palatriu tan reduit. (mira
a' una part y altre)

Assa' ben; e' questo il dit?

Min. Li home.

Ant. ¡Molt be ho estranya! (ap.)

Ital. M'havian ditto qu' in Espana
le palatru eran mol gran.

Ant. ¡Ojala' no ho fossen tan (ap.)
que pot se iriam milló!

Min. Calla, home, que tot això
es per tu una cosa nova.

(a' Jan.) Aquest simple es una aloba, (seña-
tant al Itàlia)

perquè tampoch es passat.
Ital. E que estaban tut pintat,
tutti pleni d'escultura.

Jan. ¿Com s'enten? ¡una costura! (ap.)
Això si quem ve de nou.

Pot se a'n aquest cap de bou
jo li semblo una noyeta
tot fent mitxa a' la bassetta.

Min. També está pintat y ple' (al Ital.)
de richs cuadros; pero, eh!
deixat tu de aquestas cosas
que per tu son miraglosas.

Aquest senyor qu'agui veus
es baró de cap a' peus. (a' Jan.)

Mes l'emperatriu hont es?

Jo tornaba molt cortes

a' oferirli a' son servey

est music de part del Rey,

perque s' distregui y no dormi.

Jan.

Perque vostre atesa s'formi
una idea de lo mol
que ella servir al Rey vol,
sabrá que no be ha sigut
voste fora, ha corregut
a avisar a las princesas
camaristas y duquesas.

Min.

Calla! també ha pres el to' (a' Ant.)
del parlar micomicó.

Jal Tenim engalipat.

Con que! ¿já vindrá aviat? (a' Jan.)

Jan.

Si, senyor, de aqui una mica....

Habiam, toqui la musica (al Ital.)
que 'm semblaba boniqueta.

Min.

Vamus toca.

Ital.

Tocaró..... (toca)

¿li piache, sino baró?

Jan.

Oh! sino se explica bé
tampoch no li respondré.

Ital.

Sino, come s'ha de di (al Min.)

Min.

Aquest music li vol di
si la musica li agrada.

Jan.

Jo ho crech, si es tant regalada!

vaya quina habilitat
que te 'l' tino mal llinguati!
Si ell parles tant be com s'ona
seria una gran persona.

Ital.

¿D'ahont es si's pot sabe?
Son di Napoli: si'uste' (se lleva la
videsse quel mio paese! gorra)

O que gente tan cortese!
Tuto e' musica, tut canto,
le fianchuti, e' un incanto!
tuti soni le instrumenti....

Jan.

¿Que embolicas! fes quiet venti
algun buscall per l'esquena.
May se perdera' la mena
de aquestos forasterots.
¿Com si no hi hagues fustots
y homes en aquesta terra
per forma' y toca' una berra!
Jo n' conech un que ja es vell
que si be' rasca l' cervell
a' lo menos parla clar.
Jo t' manno, y t' ho puch manar
perque la Reyna me es dona,

que si no ets pas mes persona
en parlar clà y català,
de parlar pots toca' (enfadat)
lo trapan tot desseguida....

Min.

Senyor baró, vostè crida
y ab molta rahó s'enfada,
mes per aquesta vegada
deixiho correr, que demà
al Rey se porà queixá
d'aquest abus tant dolent.

San.

Si senyor, que ja la gent
de supiró está cansada.
¿No es cosa que s'fa' pessada
L'haberse de esta escoltan
mil fastics que li dirán
sens que un hom may los entengui?
Si'l Rey me permet que prengui
de aquesta terra l'govern,
mano luego que al infern
tirin tots aquets tinantes.
¡Oh si jo manés: antes
de buit diás ne veuriam
de cosas novas, que hauriam
de mudar enterament

fins el genit de la gent.

Ital. (Fornantse a' llevar la gorra en virtut de lo que li haurà dit a l'aurella el Min.)

Yo prego il signò Barò
que mi doni il suo perdo!

Aut. (ap.) ; Vaya un agregat de plagas!
Be que no son malas pagas
las que dona el rusticot:

Ojala' aquell que mes pot
tant d'amor als seus tingués
y tant d'odi als estrangers.

Jan. Abuy per ser la gran festa
fins la cosa mes molesta
se sufreix; pero jo t' juro (al Itàlia')
que surtire' del apuro
dema' demati' sens falta.

Vamus, vamos, toca, salta,
divertimnos ja que es hora.

(Toca un ratet, y luego entra Justa ab las
princesas Paula y Feresa, totas molt alegres)

Escena 6^a

Janet, Ministre, D. Anton, Itàlia', Justa, Paula
y Feresa. Al entrar la Imperatru faran los cuatro

una evolució de modo que quedarian dos a' cada costat de escena, se giraran y faran la salut de costum. Las dos princessas se quedan enderrera rient.

Just. (alegre) Oia, noyas, ja hi ha broma.

(observa el saludo y se revesteix de caracter)

¡Ah! ja ha tornat a' veni!

No l' feya jo per aqui.

¿Com es que se ha separat (abagrado) del Rey mon enamorat?

Min.

Perque es tant lo que se esmera en vestirse y adornarse per millo a' vos presentarse que li falta una hora entera per estar llest; y com era recelós que la paciència no perdessa en son ausencia, me fa venir en nom seu ab est music perque aneu esperantlo ab conveniència.

Just.

¡Oh!; que es fi y que es galan sa Magestat encantada!

Jo per ell tan obsequiada,

¿no dech se en aquest instant

de quantas donas viuran
la mes felis y ditxosa?
Si, músic, celebra y glosa
la mia felicitat.....

Correu, princesas, abiát,
aviseu ma cort pomposa.

Paul.

Esperis, Reina, sisplau....

Deixins sentir la musica.

Sona no mes una mica (al Ital.)
y tocarem lo trapau.

Ter.

Y es clá, per aixó hem vingut....

Com si ella non sapigués....

Primer que toqui y després
cumplirem lo que es degut.

Just.

Tener rahó las princesas:

tocalsy euatre fumesas.

Ital.

Sono contento. (Foca y ellas se posan

a ballar y fer broma.)

Just

Per deu,

Tenni compte lo que feu... (a las Prin-
cesas)
; Lo Ministre que ha de di'!

Paul.

Oh! ell ray, ya sab que aqui
Sempre regue la alegría

¿No es oritat? (al Min.)

Feres.

Elha voldria

fer la seria y no pot se'.

Min.

Tenen raho... ¿y perquè
sent abuy la gran diada
no l'hem de fer celebrada?

Vamus, Reina, una sardana... (la agafa
Baró, no siga pabana, per la mà)
agafis a la altre mà...

Don Anton, ¿no vol ballá?

(ap.) Ja que hi som seguim la broma....

Vamus, toca; ¿que fas home? (al Kalia
que estava encantat)

Tots.

Anemi tots, toca, toca. (toca y balla)

Stat. (tot tocant) Oh! la Reina si trastoca!

Cum remene il faldellino!

¿il baró, ha perduto il tino...

Just.

Prou ni ha, prou, que ja es hora (prom-
pent la sardana)

que en prepararnos pensem....

princesas, anem, anem,

lo Rey vindrá dins mitja hora

y n's trobará... ay de mi!

¿jo com me estich així!...

Me vaix a posar de gala....

Las faldillas de percala....
 El gipó... correu, correu.
 Paul. ¡Quina pressa, valgam 'Deu.
 Va. anem sen tresca, o' si no
 may mes acaba l' sermó. (sen'vair)

Escena 7a

Los dits menos las dos princesas.

Lust. Mon Ministre, ab son permis
 men ire' a' mudar la roba
 dintre de la mia alcoba. (sen entra
fent la reverencia)

Escena 8a

Los dits menos la Imperatruí.

Min. (al Baró) ¿vosté s' presenta aixís
 al Rey que l'ha fet baró?

San. Lo be voldria... pero....
 temps ha que li'estich dient
 a' n' aquella que es dolent
 aquest gech per du a' las festas,
 y ella m' respon ab mil festas

per no ferren un de nou.

Ara veji si no es prou
ab huit anys que l'fas durá'!

Ant. (ap.) Ja te raho' de queixarse.

Min. (al Baró) Miri, si vol presentarse
al Rey, y vol quedar be
sensa gastar cap diné,
jo li donare' un camú;
vagi a' troba' l'seu vehi
perque li fassie l'favor
de deixarli l'seu capot....
com ell es de bona talla,
molt mes que voste, no fallan
que l'capot li tapara
calsas, mitjas y espardenyas....
Despues se posa las señas
(perque l'puguian ben notar)
de Baró sobre el capot....

San. Fassim lo favor, si pot,
de portarmelas voste'.

Min. Home, si a casa las te....
una banya al un costat
que vol dir baró encantat;
y en lo altre per blasó'

una forquilla.... Ab aixó
la estaca ahont ferma l'uch
arrancantla...

Jan. En bé si' puch.

Min. No ha de puguer! Ella serà
la nata.

Jan (pensatiu) ¿Mes que dirà
lo Rey si arriba a sabé
que l'capot no es meu?

Aut. Voste'

se coneix que es innocent
en lo tracte de la gent.

Miris, veurà grans personas,
(y no son micomiconas)
que s' presentan a palaei
rumbajant seda, topaci,
vellut, paño y pedrerías,
y moltes no sols a Matheu
han anat per llua' l' que s' veu,
sino que ab embusterías
engany, trampa y embolichs
los veuren anar bonichs
a' costa del pa del pobre.
Voste' te bondat de sobra,

88
y ningú pora' pensar
que si ha hagut de enmatllevar
no vulguia restituir.

Jan.

Aixó sí, ja ho pot ben dir;
que pobre pot se' an Janet,
mes hourat com lo mes dret....
lo que m' sembla cosa estranya
també, es aixó de la banya
y la forquilla.

Ant.

Be ho es
per vosté que no ha vist res.
Lo tot lo micomicó
trobo nou menos aixó;
perque fins ara altre cosa
no he observat, sino que s' posa
cada senyo, de aquells nobles,
cosas raras y noms dobles
perque l' distingexin bé....
L' un se posa un esparbé,
l' altre un micu, l' altre un roc,
altre una barra, altre un soc,
l' un s' y punta sant Antony
l' altre y figura el dimoni....

Jan.

Deu meu! val mes la forquilla

y la baña.... aquell que pillà
aquest últim per company
deu tenir l'anima a guany
per ana' a cobra' al infern.
Carambola!

Min.

Lo govern
sabi, docte e ilustrat
de nostre Rey encantat,
ha volgut que sa grandesa
no tant sols de la noblesa
se formis, sino també
dels menestrals que obran be
y a la patria fan serveis;
a cual fi publica lleis
conferintlos nous blasons
fundats en las accions
que los feren memorables.
Los anys imperdurables
del regne m'comico'
diran a la generacio
mes futura que vindra'
que l'blaso' varo guanya'
prenent caldo ab la forquilla:
en cual acte s'veu que brilla

Jan.

Min.

lo ingeni y capacitat
de un famos home de estat.

¡Com no temà cullera!..

Aquesta es la part primera
y la mes essencial

de sas armas, ab la cual

del, demés se distingeix

que son barons y l' mateix

senyal de la banya portan....

Com a' vostè li importan

aquestas aclaracions,

li dire' ab pocas rahons

las senyas que l' guiaran

per conèixer del mes gran

senyor fins al mes petit

en est regne indefinit.

Los Barons abundan tant,

que per tot veurà triumfant

la senya que vostè usa.

Los Ducs portan una enclusa....

Jan.

Min.

Caramba, quel, deu pesar!

Home, això ja s' pot pintar,

y l' mateix pot fer vostè

quant triguia temps de llayé;

be que aquell que ho porta al viu
te l' merit mes positiu.

Tornem a la explicacio:

Si may veu algun senyo

ab magestosa cua

mes llarga que un coll de guua
y ben forada de llana,

es marques, y gens pavana.

Si veu alguna sabata

tot penjant de una fragata

(vull dir de un barret de picas)

sera' un compte de aquells rics,

encara que pochos son pobres.

Cuant li queda temps de sobras

entretinguias a mira'

las donas; y quant veura'

que alguna porta un auell

sobre'l cap, vert o vermell,

aquella sera' princesa;

es dir que ha tingut destresa

per contrareer parentiu

ab lo Rey o Imperatru.

y es de la familia Real....

altres ni ha que a dicha tal

esperan prompte arribar,
y entre tant poden usar
cascabells per brassalets...
tractan ab los baronets
y s' titulan baronesas.
Despues també hi ha condesas,
duquesas y altres senyoras,
que van fent las cantimploras,
y si ab lo Rey no emparentan
(ey, de ganas ne rebentan)
es per lo que l' mon dirà:
tant a' la nit com al dia
una estiora l's veurà
ab que las coneixerà.
Vaya, vaya, quinas cosas
per mi tan miraculosas!
Quina facha deuen fe'
quants tot se vestixen bé!
Perque segons m' ha explicat,
a' mes dels signes de estat
com son pels barons la banya,
pels ducs la enclusa, la llana
y la cua pels marquesos,
la sabata pels condesos,

Jan.

etsetera, cada hui
 lo seu blasó deura' du'
 com jo la forquilla meua....

Mm. Es clà! (In aquest moment se posa a
 tocar lo Italià, perquè ven venir la Justa)

Ant. Ja torna ab la seva!

(al Ital.) ¿y ara quin rampell te ve?

Ah! ja ho entench! (observant la Justa)

Escena 9^a

Los dits y la Imperatrua ab vestits llampans.

Mm. (al Italià) Home be!

Jins ara t' portas molt be....

Si ets aixis de aqui al devant
 faràs ascenso, y molt gran.

Ital.

Si la Reyna se avichina

e mol justo y arreglato

qu'io fassa il mio ritato

(San tots la reverencia a' la Reina)

Mm.

O quina llum tan divina

espargeix vostre persona!

Per Reyna micomicona

ben cert que ningú os iguala!

Just. (remanant lo cul) ; Voldria que no estich tant mala
per cuant se presentia l' Rey?

Ca, vosté ho diria per broma!

Min. (serio) La micomicona lley

no permet burles al home..

Sempre deu parlar de veras.

¿ Sent jo una de las primeras
dignitats de aquest imperi,

voleu que tan mal reveri

a ma reyna soberana,

gastantly una broma vana?

Permeteme emperatruu

que os diga que no tenui

en la opinió que mereix

a un Ministre que s' humeix (s'agenolla)

a vostres benignas plantas

suplicantvos que cuant antes

modifiquen eis pare'.

Just.

Home, que fa! ; vol vosté

sofocarme ab sa humilltat?

Ja pot queda' assegurat

que jo no ho deya ab mal fi,

y l' tuch per home de be.

Min. (alsantse) ; Ay mon Rey! quina nullé

tan digne de vostre atesa,
tan benigna, tan cortesa
heu trobat en esta dona!

La nacio micomicona
per sempre celebrara'
un enllaç que li durà
prosperitat duradera
y alegria verdadera.

(ap.) De broma non faltara'...

Vamus, baro', vagi allà
hont li he dit per arreglarse;
perque es precis afanyarse,
que ja l' Rey no pot tardar.

Ant.

Jo y vostè anemlo a buscar. (al Min.)
mentre ells aquí se entesteixan.

Min. (a Justa) Si prompte no compareixan,

las princesas, seria bo
que vos y l' music majo' (el Ital.)
donesso una passejada
tot tocant ell la llamada
pel veinat; y ab la musica
nos faràn aguardar mica,
ans be com las gotllas fan
totas al reclam vindran.

Just. Anemi doncs desseguida:

(al Ital.) Tu devant meu toca y crida,
y jo t' vindré tot derrera.

Ital. Andiam. (se prepara l'orga)

Ant. Vaya, senyo' Pere (al Min.)

quin consell los ha donat!

Van a moure un tal mercat,

que ab la quietut de la nit

tothom se alsara' del llit

y la vila se alborota!

Min. Aquesta nit nos dorm gota:

molta gent ja sap la festa,

y sentint la gran orquesta

vindran la broma a augmentar

Just. Canus, comensa a tocar

y anem tots a prepararnos.

(Lo Italia' va tocant, y tras ell desfilan tots

cap a la porta.)

Segona part.

Escena 10^a

Lo Ministre y D. Anton en un carrer.

Ant.

Li asseguro senyor Pere
que me ha fet ben divertir,
nom, creya en un poble així,
trobar tan gran diversió.

Min.

Calli, home, ara ve'l milló:
fins ara no habem vist res....
Ja veurà l' Rey quins papers
fa ab la Reyna tan estranys.

Ant.

Los minuts me semblan anys
que tardo en veurer al Rey...
Diguíam sí plau quina lley
de home es aqueix tan plagota:
si es ximpltet o' si te gota
de enteniment; perquè es tant
lo que dell me van contant,
que si no es ximple, no se
com pot fer semblant paper.

Min.

Lo li dire; es un home
que no viu sino fent broma....
de genit molt divertit....

Lo paper que fa es fingit;
mes sembla tant natural
que tothom ho te per tal....
Ell mateix hi ha ocasions,
segons mostren sas accions,
que s'creu que allò que està fent
ho fa ab tot conciscement
de que es cert y verdader....
Aixis es que un foraster
que vegi sas ximplerías,
creurá que tant grans follías
son de un beneit sens cervell.
Aixó se li ha dit an' ell,
que ridicol se mostraba,
que la gent lo criticaba,
y l' tractaban de ximplet;
mes ell está tan distret
de lo que l' mon puguiá dir,
que res lo pot persuadir....
y entenck jo que ben mirat,
sent ell tant despreocupat,
es mes ximple l' que critica
que l' criticat, porque explica
que si als altres divertís,

Ant.

mes se alegra a' si mateix,
 puix es lo unich que procura.
 Pues no es tanta sa locura
 com jo tenia cregut;
 perquè en est mon es perdut
 lo que fa cas de la gent.
 Desgraciat del que preten
 obrar pel pensar dels altres...
 Lo propi es sols a' nosaltres
 cuant obrem donarnos gust;
 perquè tot serà a' disgust
 si altre ho ha de judicar...
 Cada cual se creu trobar
 defectes en obra agena;
 y aixis per no tenir pena
 es millor no reparar
 en lo que l' mon dir podrà,
 sino anar sempre a' la seva.

Min.

Veli aquí la marcha meua... (se ou
 Pero sembla que ja arriba. la música)
 Lo Rey y sa comitiva.

Ant.

Si, si, anemlos a' trobar

Escena 11.^a

Camp en lo fondo y part esquerra del teatro: a la dreta se veu lo detras de la casa de la Justa ab una finestra. Quant se tira lo tató ja hi haurá preparat en lo fondo lo palau de llatas dut per 4 o 6 homes: dintre dell anirà lo Rey vestit de gala, sentat en un tamboret ab dos travesers de modo quel pugnan portar 4 homes. Devant anirà la música, y pels costats tota la cort micomicona, la música tocant y avansant tots a pas curt fins devant de la finestra, ahont guitará la Emperatriu ab las princesas. Cada u dels micomicons portará una cosa ridícula, una ceba, una mata de escarola, una esquella, una sabata, &c. Lo Staliá surtirá de la casa a rebre al Rey, y Janet se quedará guitant en la cantonada de la casa vestit com queda explicat.

Min. Viva el Rey micomico!
Tots. ¡Viva! (fan la reverencia)
Min. Viva la Emperatriu Justa Cent y tresena!
Tots. ¡Viva! (fan la reverencia)
Rey. Reina, emperatriu hermosa:
Ja ha arribat lo dolc instant

que jo desitjaba tant.

Ma magestat vergonyosa
de la ditxa que ara gosa
no sap com fer-te un trasllat....
¿'y digarme no ha saltat
lo teu cor? ¿'o has tu sentit
també' un tric trac en lo pit
cuant de lluny me has divisat?
Ah! Imperatriu adorada,
no dubto que esta jornada
será per tu tant ditposa
com ho ha de ser a una esposa
lo dia del casament....

¿'y que m' dius de tanta gent,
(senyalant a la comitiva)

de tants titols, grans y nobles,
tots senyors de opulents pobles,
que a prestarte vassallatge
venen y son homenatge?...

Tantas glorias reina mia,
son res per ta gerarquia....
mes perque ben satisfeta
estigas de ta grandesa
ou lo decret que ma atesa

mana que al so' de trompeta
se publicaria a' tos balcons,
presents los micomicons
que donan llustre a' ma cort.

(Un toca la trompeta)

Mm. Qui' no escolti sera' mort. (Segueix.)

Jo lo Emperador y Rey immortal de totas las
Micomiconias y Tirimiconias, Gran Duc de Pendeji-
londo, Compte Maritornes, Arxiduc de Trifaldi,
Baronet de Nabo, Col y Tortilla, Compte de la Mi-
seria Humana, Baro' de las Tamaniegas, Baro' de
Tantarantana, Heroe immortal del Mixime, Ins-
tructor de las Boleras, Comie de improcedencia,
Cantor escarmentat, Galan de la gran Caterwa,
Heru universal dels bens imperials de Gregoria
Dotsena, Gran senyor dels Estats Units de Euge-
nia Cuarta, Ilustre possessor de las cordas dora-
das de Agata setena la desgraciada y de la
corona mustiga de Sinforosa norantanou, Gran
toron de plata de Mariàngela Cent y dosena la
Barbara, Condecorat ab la Gran Creu de Hierobras,
Caballé de nom com tots los seus y com molts
altres ques pensan, sero, & &

„ Declaro solennement

que ma real voluntat
 es que unida a mon estat
 per legitima nulle
 siga la que al present te
 per espos al gran baro
 de la forquilla.... Per so
 es precis que tots vosaltres
 micomicons, y aquells altres
 que presents aqui no estan
 la tinguian de aqui en devant
 per reina y emperatru
 del imperi putatui
 que hereti de mos passats
 tots ells micomicons nats....
 Importa per sa grandesa
 que sa fama siga estesa
 per tot lo mon ab lo nom
 que ja casi sab tothom
 de Justa cent y tresena.
 Ab aixos jureu baix pena
 de mort tenirli obediencia....
 Jureu tots a sa potencia
 respectar com a la nua...
 Qui non fes quebrantaria

la voluntat que tinc jo
lo gran Rey micornicó. »

repr. Ab això ¿juren baix pena
de mort tenir obediència
a Justa Cent y tresena?

Tots. (fent la reverència) Jurem!

Jan. (amagat.) Ara si que va de bo:

Rey. ella es Reyna y jo baró.
Perque a la solemnitat
ningun requisit li falti,
mon retrato vull que esmalti
lo gran saló reservat
de mon objecte adorat.....
Reunits en comissio
de la forquilla l' baró,
lo duc de la carmanyola
y l' marques de la escarola,
al palaci Real iran,
lo dit retrato pendran,
que esta ple de doraduras,
y a aquest de las amarguras
prompte lo trasladaran.

Jan. (ap.) Jo no goso presentarme. (Se avansan
lo duc de la carmanyola y lo baró de la escarola.)

Rey. ¿Y hont es lo senyor baró?

Jan. (surtint) Aquí m' te Rey y Senjó.

Rey. Ab los senyors deus anarme
a' buscar a' mon palaci

y al de la Reina portarme.

Jan. ¿Anarlo a' busca' a' voste,
si es aqui com ho puch fe'?

Rey. Lo aqui y allí: ves ab ells
que veurás com es vritat.

(fan lo salut y son van)

Entretant jo al teu cortat (a' Justa)

vindre a' completar la obra

ab la cual veurás que cobra

nova vida ta persona

passante micomicona.

(al Itál.) Mentre jo ab la Reina estich
fes ton ofici musich.

entra pel primer bastido' que figura la casa
de la Imperatru, y lo segueixan tot, menos los mi-
sics y lo Italia'. Luego se tira lo taló y torna a'
quedar la casa bruta de la Imperatru, ahont hi
haurá las Princesas ab flors al cap, baronesas &
ab cascabells &

Escena 12.^a

Trobantse en escena las ditas, entra lo Rey
y demés, y las donas li fan lo salut.

Rey.

Vina als meus brassos, carinyu.
¡Y que maca te ets posada!
Si sens estar adornada
me has tingut lo cor robat,
figurat si electrísat
estare anant tan bonica.

¡Ay Deu meu! de aquí una mica
ja serás Reina passada!
Ja serás micomicona

Just.

Ay! Ja estich ab impaciència
per reber vostra ciència.

Rey.

¿Puis perque hem de esta esperant?
Anami en aquest instant.

Ja sentiu micomicons (a ells)
de vostres Reys las rahons.....
Despues de haber fet la Jura
vull que tots la passadura
de la emperatruu vegem,
perque aquest acte poguem
en tot temps justificar.

Perque be ho poguen mirar
 encendreu tots la candela
 y al entorn faréu la vela.
Encenan tots la candela que cada un deu portar.

¿Anemi dones, prenda hermosa?

Just. Ay; no se perque l'cor me salta!

Se va a sentar en un tamboret al fondo del tea-
tro. Lo Rey dret a son costat farà varias ceremonias
estranyas y dirá unas paraulas que ningú entengui;
se farà baixar un sistell dintre lo qual hi haurá
una ampolleta, la qual pendrá lo Rey, y tirará
algunas gotas sobre lo cap de la Imperatruí. Los
mícomicos farán un semicírcol al entorn ab la
candela encesa; y en tot aixó se oirá tocar de
dins la música. D. Anton, lo secretari, Paula y
Teresa se quedon en la part mes anterior de la escena.

Paul. Vaya, que l' Rey es simplet,

¿qui ha vist fer tantas cosas
 que a tothom son fastigosas
 per un parrach com aquest?

Teres. Mirin si ha de se' estrefet
 sent un bon mosso l'seu gust
 que an Janet te tal disgust
 per ella sent tan porcona

83
que li' diu que per fregona
sen vagi a' casa un porqué.

Ant. (al Secr.) Aquestas noyas es clar
voldri'an aprofitar
lo que alli es un be perdut....

Secr. Tenen raho': brut per brut
sempre l' mes jove es milló.

Entran los tres de la comissio portant Janet
un cabas ab lo retrato.

Ant. Aquí tenim al Baró
y als de la comissio.

Teres. ¿Que portan dintre l' cabas?

Ant. Calla, dona, no es cabas:
es un estutx molt precios
en que esta l' retrato inclós.

Teres. Ah! ja ho entench. (ab un tercio.)

Jan. Deu los guard.

Aquí portu al Rey pintat
dintre un cabas: jols y deya
que aquest instrument no feya
per dur cosa tan preciosa,
y ells m' han dit que era.... ¿im que?...

(al due de la carmanyola.)

Secr. Com se enten que era ¿nou ven?

873

¿ No veu que es un estute ple
de or y plata, y com la neu
de son fondo l' marfil blanc?
Janet sou mes dur que un banch...
Teres. No se qui os ha fet baró.

Paul. Volent ser micomico
amiguets sou molt fatos.

Secr. No se admirin si es tan gros,
perque encara no es passat.
Teres. Encara no, ¿ y doncs que espera?

Secr. La emperatriu es primera....

Despres que ella estiga llesta
per ell se fara' la festa.
¿ y vosaltres sou passadas? (á las primas)
Teres. No ho hem de ser borinot!

Paul. Passadas y repassadas.

Rey per la ma fins á la part anterior de la escena.)
Min. Se aba la Emperatriu y la acompaña lo
Del acte en celebrat

que tots hem presenciát,
diem tots ab boca plena:

¡Viva la Emperatriu Justa y cent y tresena.

¡Viva! (Janet se va acostant á

Tots.

la Justa com per saber lo que li passa.

Min.

O gran Rey, ja la embarcada
ha deixat executada
lo Baro' de la forquilla.

(Preu lo cabas y li presenta.)

Vostre retrato aqui esta.

Rey.

Puix perque pugua dura'
la memoria de aquest dia
en casa la esposa mia,

desde luego colocarlo

en est salo' sumptuos

desrobra lo escalfa panxas....

Perque pugas contemplarlo (a' Justa)
mentre t' regalis lo cos.

Lo ministre penja lo retrato sobre la cimeneyja.

Just.

Porten lo refresch, princessas.

Jan.

(a' Justa) Vornus, digam com te ha anat
l'acte de la passadura.

Just.

No sigas tan criatura;

cuant a tu te hagian passat
sabras lo que es.

Jan.

Dona digas

almenos si es bo' o dolent....

Digame si diferent

ara t' sembla nostre casa,

Just.

si això es o' no es cabàs,
 si jo so un senyor o' un asa.
 Ah! Janet, ja t'ho veuràs;
 mes lo que ara pot dirè
 que me trobo tot una altre

Intram las princessas ab vi y botifarras.

Paul.

Aquí està l'refresch, bebem.

(Van bevent tots)

Rey.

Estimats micòmicos,
 prínceps, comptes, ducs, barons:
 bebem tots ab alegria

brindem a' la esposa mia.

(tornan a beurer)

Es tal lo pler que jo goso
 que no se com explicarlo:
 per veurer si pueh probarlo
 a demostrarvos me pose
 las novas lleys que en memoria
 en celebritat y gloria
 vull publicar d'aquest dia.
 Desitjo que la nacio mia
 per sempre tinguià recort
 de las milloras li mena
 l'haberme fet jo consort

de Justa cent y tresena,
sabreu que de aquí al devant
serán los micòmicos
tant lo petit com lo gran,
sens que valgan distincions,
considerats tots iguals.

Jan. (ap.) Viva la igualtat!

Rey.

A est fi
tot lo mon no veurà en mi
sino un home com los altres,
un home com tots vosaltres,
fet de la mateixa pasta....
Lo ser Rey a' ningú basta
per creures del altre, amo;
per això si vos reclamo
que estiguen a' ma obediència,
no es per ma conveniència,
per mon gust o' fantasia,
com pensan molts Reys del dia;
sino per fer vos guardar
las lleis que os han de salvar.
Y en efecte ¿ qui so jo
si m' falta ma nació?
Si ningú a' mi nom fa encens,

Adios Rey M'comico,
jam tornó a queda' en Vicend.
Los meus ministres seran
sabis, rectes, laboriosos,
molt humils, gens superbiosos,
en fi l's pobles sels triaran
tals com los desitjaran,
puix per ells y no per mi
tothom sab que han de servi';
y per so' es molt arreglat
que sels fassian a son grat.
Tant estos com tots aquells
que publicis empleus tindran
ningun son no xuclaran
a la patria que servixian...
Als que l's pobles dirigeixian
los deu bastar tal honor,
y deu ser son pundonor,
no viurer del be comu,
sino l' be comu cuidar
y pel poble treballar,
com ho fa un pare qui's cu'
per sa familia estimada.
De titols no m' haura'

Senyo de nom.... per postura...
se dira' compte, marquès,
duc, baró de tal ciutat,
de tal poble, o' despublat,
de tal terra.... mes se apura
molt en va aquell que hagi entès
que de allò es senyor directe....
explicat en sentit recte
això no son mes que honors
que obtindran los que favors
molt grans a' la patria fassin:
Euals honors no vull que passin
de una mera cerimonia
que en mon palaci se'ls donia;
y no que en menysprey siga
del regne mi'comico,
hont no vull que ningú diga
"Tu ets menor o' mes que jo"
; Pot se' sis pensaban viurer
ab lo suor dels vassalls!
Be sen porian ben riurer!

Jan. (ap.) Fins aqui no hem guanyat res:
jo m' quedo un pobre pages.

Rey. No, no: vull que ab ses treball

cada qual per ell proauri;
 y perque lo exemple duri
 me veuram que Rey jo sent
 me poso a' fer de escribent
 a' las ordes de un Notari.

En fi' tant es y tant vari
 lo que jo tinc projectat,
 que fora llarch de contar...
 es tanta la llibertat

que en mon regne s' gosara,
 que no sol, per lo difus
 deixo ara de explicarla;
 sino que sent fora de us,
 seria en va comentarla
 a' qui non enten un mot
 fins que practicara pot.

Viva la llibertat!

Jan.

Min.

Ant.

Viva, viva, bebem. (baen)

Bravo, bravo, ab semblants Reys
 devrian los demes Reys
 governar sas nacions,
 y al Rey dels micomicons
 procurar ~~to~~ imitar.

Jan.

Senyor Rey, me vol passar? (ajenollantse)

Rey.

Home deixó per demà
que estare' mes descansat (sealsa Jan.)

Ant. (al Min.)

Li asseguro que es felis
aquest home ab son humor...
¿No es cent vegades millor
viurer aixis divertit,
que ab lo cuidado infinit
que l's Reys de debo' sufriren?
¿Ah Reys! aquells que conciben
vostre verdader estat
molt prompte haurian triat;
y qualsevol mes voldria
ser un Rey de fantasia!...
y vosaltres ben segu
que si be os regonegusso
mes ser Rey micomico
que no pas Reys de debo'.

Rey.

Bebem una altre vegada (beuen)
y donem fi a' la vetllada
cantant en una rodona
la canço' micomicona.

Cant.

Una veu.

1^a

Filòsofs adustos,
 polítics del món,
 tots los vostres càlculs
 sols deliris son:
 los verdaders gustos,
 los plans los mes bons,
 los tenui de aprendrer
 del, micomicons.

Tots.

Nostre cant de cada dia
 respetim ab unió:
 viva, viva, la alegria,
 viva l' Rey micomico!

Una veu.2^a

O Reys de la terra
 que tenui renom,
 potentats, ministres,
 que ho domineu tot:
 ab vostre, qui meras
 tant potents no sou,

com ab bruxerías
los micomicones.

Fots.

Nostre cant 8.

Una veu.

3^a

Li sol, ilusoris
nostres encants son,
los plers que n'os procuran
son realment bons.

Las realitats donan
tant sol amargor:
los encants pui's durin
del micomicones.

Fots.

Nostre cant 8^a.

FI.

